

KATIE MARSH
UBOJSTVO NA MENIJU

Nakladnik:

Koncept izdavaštvo j.d.o.o.,
Borongaj aerodrom 12

Za nakladnika:

Daniel Đurđevac

Urednik:

Branko Matijašević

Lektura:

Nikolina Gajić

Korektura:

Mirna Pucelj

Grafičko oblikovanje:

Blid

Dizajn korica:

Studio 2M

Tisak:

Og grafika d.o.o., Jastrebarsko, svibanj 2025.

Murder on the Menu

Copyright © Katie Marsh, 2025

All rights reserved.

Copyright © za hrvatsko izdanje: Koncept izdavaštvo 2025.

Sva prava pridržana. Nijedan dio ove knjige ne smije biti objavljen ili pretnisnut bez prethodne suglasnosti nakladnika i vlasnika autorskih prava.

ISBN 978-953-8326-96-7 (meki uvez)

ISBN 978-953-8326-97-4 (tvrdi uvez)

Cip zapis dostupan u računalnome katalogu Nacionalne i sveučilišne knjižnice u Zagrebu pod brojem 001269205 (meki uvez) i 001269206 (tvrdi uvez)

KATIE MARSH

UBOJSTVO NA MENIJU

S engleskoga prevela
Iva Matovinović Klarić

KONCEPT
IZDAVAŠTVO

Za Adama i Alice, moje partnere u karaoke zločinu.

PROLOG

Pištolj je opalio u trenutku kada je Amber zakoračila u šumu. Okrenula se, pa uronila među drveće, znajući samo da ne smije stati i moleći se da bude brža od onoga koji ju prati, tko god taj bio.

Dok se teškom mukom probijala kroz granje, preskačući u isto vrijeme grbavo korijenje drveća, don njezinih kišom natopljenih tenisica u potpunosti je odustao od prijanjanja o neravno tlo pod njenim nogama. Krajičkom oka primijetila je nekakvo kretanje sa svoje lijeve strane, a onda se spotakla o korijen i posrnula. Kiša joj se slijevala po licu dok je letjela zrakom, mlatarajući rukama u očajničkom pokušaju da izbjegne bolan susret s drvetom.

Prekasno. Licem je očešala grubu koru debla, pa tresnula na tlo, ostavši pritom bez daha. Na trenutak je nepomično ležala dok su joj kapi kiše, ili možda krvi, mutile vid, a bedreni mišići vrištali od bola zbog muke koju im je upravo priuštila. Tada je iza sebe začula korake koji su se sada činili bliži. Uspjela je nekako ustati, zanemarujući zujanje u glavi. Vrijeme je da krene dalje. Mora se nekako dočepati dvorca.

Trčala je i u sebi pregovarala s nebesima. Ako iz ovoga izvuče živu glavu, nikada više neće izlaziti. Ostat će kod kuće, na sigurnom, zajedno sa svojom boksačkom vrećom i kriminalističkim podcastima. Njezina je najbolja prijateljica razlog zbog kojega je otišla na ovaj, navodno opuštajući, raskošan vikend, a sada — otprilike dvanaest sati otkako je stigla — broj mrtvih se popeo na tri, a ubojica ju prati u stopu. Ovo je gore čak i od posljednjeg popravljjanja zubnog kanala.

Sagnula je glavu kao da tijelom želi probiti vjetar, pa potrčala još brže, koliko su joj vremenski uvjeti to dopuštali. Klizala je po mahovini dok su joj stopala pokušavala dohvatiti kamenje, ali ipak je uspjela ubrzati trk, osluškujući istovremeno odzvanjanje čizama iza sebe.

Ubojica je sve bliže. Trčala je dok joj je kiša ulazila u svaku poru tijela, pomislivši kako bi bilo lijepo da njezina posebno otporna vjetrovka opravda svaki novčić uloženi u nju. Pogledala je niz padinu na rubu šume i razaznala tamnosive obrise zidova dvorca kako se uzdižu ispred nje. Mora ući prije negoli bude prekasno. Uklonila je mokre pramenove kose s lica dok su nad njom zavijale grane, a oluja bjesnila. Srce joj je lupalo, ali bila je blizu. Može ona to. Brzina. I tišina. To je sve što joj treba. Ne smije ni pisnuti.

“Clio zove Amber, kraj poruke”. Oglasio se voki-toki, zakačen za njen pojas.

Amber je poskočila pa začula kako koraci koji ju prate mijenjaju smjer, krećući se sada ravno prema njoj. Posegnula je za prekidačem na napravi, ali ga nije mogla pronaći dok je promrzlim prstima panično pipala po plastici.

“Jesi li živa, Amber? Kraj poruke!”

Sagnula se iza drveta prije negoli će skrenuti udesno. Sada je trčala u krivom smjeru, ali je možda uspjela zavarati ubojicu. Pokušala je skinuti prokletu napravu s pojasa, ali prsti je nisu slušali. Iskrivila se u neku čudnu poziciju, pritisnula tipku za razgovor i potihlo rekla: “Začepi, Clio.”

“Pronašle smo nešto. Kraj poruke.”

Glavom je udarila u granu i zaniijela se unazad, hvatajući ravnotežu.

“Amber? Zar si mrtva? Pronašle smo nešto. Kraj poruke!”

Dopustila si je tiho opsovati, pokušavajući ponovno otkaći napravu s pojasa. Baš nema sreće. Zaškrgutala je zubima i ponovno šapnula. “Clio, prestani govoriti. Ovaj čas.” Ugledala je kako se nešto kreće s njene desne strane i podigla šake u vis. Baš će joj to pomoći kada se suoći s oružjem. No, to je sada jedino što može učiniti.

“Oh, hvala Bogu da si živa. Zabrinula sam se. Kraj poruke.”

Amber je opsovala pa se ponovno sagnula i pritisnula tipku za razgovor. “Neću dugo ako nastaviš ovako, Clio. Ubojica mi je za petama. Upravo sada. I ima oružje. Začepi. Molim te. Kraj poruke.”

Ova je konačno shvatila. “O Bože. Razumijem. Kraj poruke.”

Gdje je ubojica? Amber se uspaničeno osvrnula prije negoli će jurnuti ulijevo, krateći si put padinom prema dvorcu. Još samo nekoliko metara. Još samo nekoliko—

Voki-toki je zapištao, parajući tišinu.

“Clio!”

“Oprosti. Ispao mi je iz ruku. Kraj poruke.” Slijedila je bujica Clijinih psovki. “Ne mogu. Pronaći. Prekidač.”

Amber se dala u sprint. Ubojica samo što ju ne dohvati. Svakog je trenutka očekivala da će osjetiti nečije ruke oko svoga vrata ili pištolj kako ju podbada pod rebra. Mora ići dalje. Dvorac se nadvio nad njom i svojim postojanim tornjevima prkosio oluji. Ako dovoljno puta brzo promijeni smjer, možda se i spasi.

Okrenula se čim je dospjela na pošljunčani prilaz, a tenisice su u dodiru s ostrim kamenjem klizale na sve strane. Nije ju to nimalo omelo u odlučnoj namjeri da uđe u dvorac, dočepa se oružarnice i dohvati prvo oružje s kojim će se moći obraniti. Blizu je. Još nekoliko metara.

No baš kada je posegla za teškom metalnom kvakom, netko ju je dohvatio. Sada je gubila tlo pod nogama i bespomoćno padala unazad. Tresnula je na šljunak, ostavši pritom bez daha. Mutnim je pogledom pogledala prema gore, znajući da je kucnuo čas. Učinila je jedino što je još mogla. Pritisnula je tipku za razgovor na voki-tokiju. Možda će je prijateljice pronaći. Možda ovo ne mora biti kraj.

Zatvorila je oči. Sada je i službeno. Opuštajući vikendi daleko od kuće nisu za nju.

DVANAEST SATI RANIJE...

S obzirom na to da je osoba koja ne voli iznenađenja, Amber je bila ponosna na način na koji se nosila s trenutačnom situacijom. Čak se uspjela i nasmiješiti dok je grčevito držala rukohvat trošnog čamca, koji će, činilo se, potonuti i prije negoli doplovi do udaljenog otoka na kojemu su Amber i njezine dvije najbolje prijateljice trebale provesti vikend.

“Ovo je baš uzbudljivo, zar ne?” Njezina prijateljica Clio ispružila je ruku i jedva izbjegla pad kada je veliki val udario u pramac čamca. Povratila je ravnotežu, sva ozarena, dok joj je svježe izbijeljenu kosu natapala kiša, a obrazi su joj bridjeli pod naletima vjetra koji je činio sve da im oteža dolazak.

“Baš uzbudljivo! Hvala ti što si me pozvala.” Amber bi radije bila ostala kod kuće i bavila se računovodstvenim poslovima, ali nije imala snage to i pokazati i razočarati Clio. Njezina je prijateljica bila opsjednuta željom da se dočepa novog Chateau la Fontaine odmarališta još otkako je čula da se otvara

na južnoj obali, pa se mjesecima prijavljivala na nagradne igre ne bi li osvojila mjesto na probnom otvaranju ovaj vikend.

Originalni Chateau la Fontaine u Palm Springsu bio je legendarno mjesto. Dovoljno ekskluzivan da dopusti zabranu upotrebe mobilnih telefona, smješten na 200 jutara zemlje, ponosio se sa svoja tri panoramska bazena, toplicama, vanjskim ognjištima, stručnjakom za mirise i popisom gostiju koji je uključivao poznate i slavne koji su onamo stizali privatnim avionima. S obzirom na to da je vlasnica bila glavna kuharica Valerie la Fontaine, toliko slavna da je čak i Amber čula za nju, hrana je, naravno, bila iznad svih očekivanja. Kako su u mjestu sve više spominjali novo odmaralište, smješteno na otoku nedaleko njihovog gradića Sunshine Sands, Clio je čvrsto odlučila izboriti se za mjesto među prvim gostima. Sinoć je primila poziv kojim je obaviještena da je osvojila nagradni vikend za sebe i svoje dvije prijateljice, i eto ih ovdje.

“A koga bih drugog pozvala da mi se pridruži? Nije li ovo najbolji mogući rođendanski poklon za tebe?” Clio je nježno podbola Amber. “Sretan ti rođendan! Možda pomalo iznenadno, zar ne? Nadam se da naši klijenti razumiju to što smo ovako nestale?”

“Naravno da razumiju. Uostalom, radi se samo o vikendu.” Amber nije željela spomenuti kako agencija u ovom trenutku baš i nema preveliki broj klijenata. Protekla je dva mjeseca isplaćivala Clio i Jeanie, svoju drugu zaposlenicu, iz vlastitog džepa. Uskoro će s njima morati obaviti razgovor, ali zasad će se samo silom smiješiti. “Posljednji si put nešto osvojila dok smo još išle u školu, zar ne?”

“Tako je!” Clio se nasmiješila kada je sljedeći val udario o čamac i sve ih obilato zalio slanom vodom. “Osvojila sam onaj grozni ružičasti dozator tampona i walkman! Bože, kako sam samo obožavala tu stvar.”

“Sve dok ti nije uništio *Starlight Express* kazetu.” Amber je osjetila kako se opušta. Vikend će provesti daleko od kuće

sa svojim najboljim prijateljicama Clio i Jeanie, koje su joj poput obitelji. Možda joj baš to sada treba. Vikend tijekom kojeg ona neće biti njihova šefica — prilika da bude jedna od tri; jedna od cura na turneji.

“O da! Ozbiljno sam obožavala taj album.” Clio je kleknula na pod nestabilnog čamca i otvorila ružičastu putnu torbu iz koje je vjetar u isti čas otpuhao zeleno plave gaćice. Hitro je ispružila ruku ne bi li ih dohvatila. “Dovraga. Te su mi bile najdraže.”

Iz pozadine se začuo dubok glas. “Jasno mi je i zašto.” Amber se osvrnula. Plavokosi muškarac s dvodnevnom bradom, koji kao da je izašao iz reklame za Gillette, smiješio se Clio, glave lagano nagnute ustranu, plavih očiju koje su ju znakovito gledale.

Ispružio je ruku. “Kieran Anderson, novinar rubrike za zabavu *Daily Herald*.”

“Ja sam Clio. Clio Lawrence.” Clijina je ruka i dalje kopala po torbi. “Pokušavam pronaći svoju vodootpornu... Pretpostavljam da je sada prekasno,” uzdahnula je i uspravila se, pokazujući pritom na svoj vodom natopljeni pulover. Škiljila je prema Kieranu na način kako to već rade žene u srednjim godinama, koje ne žele priznati da su im potrebne naočale. “Nisam li te gledala na...?”

“Televiziji. Moguće je.” Kratko se nasmijao, kao da želi djelovati skromno. Gurnuo je ruke duboko u džepove svoje iznošene kožne jakne. “Tu i tamo se pojavim u nekoj emisiji. Imam i podcast, naravno.”

“Naravno da imaš,” Amber je promrmrljala sebi u bradu.

Okrenuo se prema njoj s već pruženom rukom. “A vi ste...?”

“Amber.” Na brzinu je odradila rukovanje, nadajući se da će ih pustiti na miru.

“Nije ona bilo koja Amber.” Clio je izgubila ravnotežu kada je čamac naišao na sljedeći jaki val. Kieran je, naravno, bio spreman da joj pomogne. “Amber Nagra — *ona* Amber Nagra. Vlasnica je lokalne detektivske agencije — vjerojatno si čuo za nju. Vijesti su nas bile pune u ovom kraju. Detektivska agencija Žene ratnice?”

“Hm...” Kieran očito nije imao pojma o čemu ona priča. Plavim je očima gutao Clijino tijelo, a Amber se pitala pokušava li pogoditi broj njezinog grudnjaka. “Morat ćeš me prosvjetliti. Sviđa mi se kako zvuči ovo žene ratnice.”

Amber je osjetila mučninu i znala je da se ne radi o morskoj bolesti.

Clio je nastavila trabunjati. “Do sada smo već riješile dva slučaja ubojstva.”

“Ubojstva?” Činilo se da je to privuklo njegovu pažnju. Uhvatio je Clio za laktove kada je čamac ponovno propao. Amber je bila prepuštena sama sebi.

“Tako je.” Clio je pobjednički zataknula pramen kose za uho, a Amber je prepoznala početak flerta. O, Bože. Sada je još više željela biti kod kuće, okružena računima. “Oba smo puta bile brže od policije.”

“Kladim se da jeste.” Kieran je zakoračio prema Clio i Amber je mogla vidjeti kako se njezina prijateljica polako topi. Clio su oduvijek privlačili muškarci u kožnim jaknama, čak i kada su bili toliko glupi da ju nose usred najgore ovogodišnje oluje.

Došlo je vrijeme da se Amber uključi. “Jesi li ovdje da izvještavaš s otvaranja Chateaua, Kieran?”

“Da, jesam.” Kimnuo je i prošao rukom kroz kosu baš kada se čamac ponovno zaljuljao pod opakim naletom vjetrova. Amber nije bila sigurna da se Kieran slučajno oslonio baš na Clio, s obzirom na to koliko je dugo zadržao ruku na njenom struku dok je hvatao ravnotežu.

Nasmiješio se i otkrio pritom sve zube. “Valerie me pozvala na ručak. Napisao sam jednom članak o njoj za jedne od najprodavanijih nedjeljnih novina. Prilično dug intervju o njezinom preseljenju u Veliku Britaniju. Dobre fotografije. Ma, znaš već.”

“Valerie la Fontaine?” Clio je izgledala kao da će svaki čas eksplodirati. “Upoznao si ju?”

“Da, sreli smo se nekoliko puta.” Slegnuo je ramenima. “U ovom poslu imam priliku upoznati mnoge slavne osobe.”

Clio je oduševljeno gutala svaku njegovu riječ. “Je li divna? Kladim se da je divna. Njezina hrana mora biti nešto stvarno posebno.”

“O da.” Kieran je prštao šarmom, ali nešto u vezi njega govorilo je Amber da bi bila greška vjerovati mu. Okrenula se u drugu stranu, nadajući se da ga je Clio prozrela prije negoli je započela temu o šampanjcu koji će ih vjerojatno dočekati kada se konačno dokopaju otoka.

Amber je oteturala do Jeanie, treće karike njihov ženskog trija. Stajala je pored kapetana — visokog muškarca sa zlatnim lancem, koji je provirivao kroz izrez njegove mornarsko plave vjetrovke. Tanki pramenovi njegove pješčano sive kose plesali su mu oko lica, na kojem su se isticale prodorne smeđe oči opasane borama smijalicama. Stopala su mu se izgubila u velikim crnim čizmama, a noge se skrivale pod plavim radnim hlačama.

Jeanie joj se nasmiješila. “Jesi li dobro?”

Amber je kimnula glavom dok je čamac škripao i poskakivao. “Jesam. Srećom, ne patim od morske bolesti.”

Jeanie je odobravajući kimnula i uklonila dugačke uvojke svoje kovrčave plave kose s lica. Potpuno mokri, lijepili su joj se po leđima. “Ne pitam za čamac — mislila sam na iznenađenje!”

“Oh.” Amber je podigla obrvu. “Nekako se držim. Ali jedva.”

“Vjerovat ću ti na riječ.” Tijelo joj se gibalo u skladu s čamcem koji je čas propadao, čas se uzdizao, a u svakom njezinom pokretu vidjelo se iskustvo koje je stekla jedreći s ocem sve te godine. “Ovo je Ray.”

“Bok, Ray.” Amber je mahnula rukom prije negoli će zgrabiti rukohvat kako bi uhvatila ravnotežu.

Ray se grleno nasmijao. “Sigurno se pitaš što ti je sve ovo trebalo. Službeni čamac Chateaua još je uvijek u brodogradilištu — navodno tek nanose boju pa sam bio primoran iznajmiti ovaj u Sunshine Sandsu.” Okrenuo je kormilo osunčanom rukom na kojoj se isticala tetovaža posvećena legendarnom glazbenom festivalu. Ovaj je muškarac očito pravi roker. Oči su mu sjajile dok je gledao u Amber. “Žao mi je što ovo ne sliči glamurnoj plovidbi do Chateau la Fontainea kakvu ste očekivale.” Prstima je protrljao dvodnevnu prosijedu bradu. “Ovaj vikend još koristimo za završne poslove uređenja.”

Jeanie je odmahнула glavom. “Za nas je to besplatan vikend daleko od kuće. Nemamo namjeru prigovarati, zar ne?”

“Ni u ludilu!” Amber je glasno povikala kako bi nadglašala vjetar. “Od mene nećeš čuti ni riječ!”

Ray joj je uputio pogled pun razumijevanja. “Čini mi se da se pitaš znam li ja uopće što radim.”

“Nipošto.” Duboko je udahnula. “Upravo sam pomislila kako sam sretna što je odgovornost za čamac tvoja, a ne moja, jer bismo inače svi već ronili po dnu oceana.”

Zabacio je glavu i nasmijao se. “E pa, drago mi je da je tako. Ja se vraćam na kopno čim vas ostavim na otoku. Kasnije očekujemo još jednu grupu gostiju koji dolaze iz Londona.” Smanjio je brzinu kada su se približili otoku. “Vlakovi su

otkazani pa nisam siguran da će stići, a još više sumnjam u to da ću se uspjeti vratiti na kopno po njih, ako im to nekako ipak pođe za rukom. Sasvim je moguće da ćete vi petero biti jedini gosti ovog vikenda u Chateau la Fontaine.”

“Snaći ćemo se već nekako.” Amber je zateturala naprijed kada ih je vjetar ponovno ošinuo.

“Uopće ne sumnjam da je tako.” Usta su mu se polako razvukla u osmijeh. “Većina osoblja je također zapela u Londonu, tako da bi sve trebalo biti u nekakvoj ravnoteži, zar ne?”

“Pretpostavljam da si u pravu.” Voda joj je poprskala lice i osjetila je sol na usnama. “Čini se da ćemo uspjeti pristati, zar ne?”

“Naravno.” Njegovo joj je samopouzdanje ulijevalo sigurnost. “Tu sam već dva mjeseca i nisam još potopio nijedan brod.”

“To je dobro znati.” Amber se pripremila na sljedeći udar vala o pramac. “A što je tvoje zaduženje u novom dvorcu, osim što brineš za prijevoz gostiju?”

“Ja sam glavni nadstojnik. Priključio sam se timu među prvim — osobno me odabrala Valerie la Fontaine.” Sljedeći je nalet vjetra gurnuo Amber ravno prema njemu. Osjetila je miris znoja i duhana, a na njegovom je zglobu primijetila nekoliko kožnih narukvica koje su provirivale ispod vjetrovke.

“Kako je raditi za Valerie?” Jeanie je podigla pogled prema njemu dok je Amber gledala ravno pred sebe. Siva, stjenovita masa uzdizala se ispred njih. Ako je ovo taj otok, ne djeluje nimalo prijateljski.

Ray se ozario. “Valerie je super ženska. Jedinstvena. Upoznali smo se na Zoomu — navodno je tek jutros stigla — ali svidjela mi se na prvu.” Naglo je okrenuo kormilo i čamac je, potpomognut vjetrom, krenuo ravno prema kopnu. “Baš super ženska.”

“Tako sam i ja čula,” začuo se glas odozdo. Amber se osvrnula, ali nikoga nije vidjela.

“Halo! Ovdje sam, dolje!”

Amber je pogledom pratila rukohvat i ugledala ženu koja je sjedila u invalidskim kolicima ispod cerade i smiješila joj se. Duga, sijeda kosa, žarkocrveni ruž i veliki madež na licu. Nosila je nepromočivo odijelo, koje je zasjenilo sve ostalo, a u krilu joj je ležala ogromna, crna torba. “Bok.” Amber je mahnula. “Nisam vidjela kada si se ukrcala.”

“Lakše je ukrcati se prvi, ako si osuđen na ovo. Prokleti gležanj.” Žena je pokazala na invalidska kolica. Gležanj lijeve noge bio je u gipsu, s plastičnom vrećicom preko svega, valjda da se ne smoči. “Ja sam Jocelyn i vatrena sam obožavateljica Valerie la Fontaine.” Izrekla je tvrdnju kao da glumi na pozornici, mašući koščatom rukom, pa se nasmiješila, otkrivajući pritom neravne, žute zube. Lice joj je bilo hrpa većih i manjih bora, ali djelovala je uzbuđeno poput šteneta koje je upravo spazilo vreću poslastica. “Drago mi je.”

Čamac se nagnuo i Amber je na čas izgubila tlo pod nogama. Bradom je tresnula o rukohvat. “Sranje.” Rukom je prekrila mjesto udarca, a na dlanu je ostao crveni trag.

“Čini se da krvariš.” Kieran se nadvio nad nju, pokušavajući joj pomoći da ustane. Nije željela prihvatiti njegovu pomoć, ali druga mogućnost bilo je valjanje po podu sve do pristanka čamca.

“Ponijela sam flastere.” Jeanie je kopala po mornarsko plavoj torbi u kojoj se nalazilo sve i svašta; od dezinficijensa do kreme za ruke i kekse i — nekoć davno — para štikli. “Pričekaj trenutak.” Izvukla je teglicu kikiriki maslaca. “Tu si se, dakle, skrio.” Ponovno je uronila u bespuća torbe.

Tek što su zalijepili flaster na Amberinu ranu, već su bili blizu. Čak i ovdje, blizu stjenovite obale, vjetar je nemilosrdno

zavijao, a nebo je bilo sivo poput nezdravo sivih Amberinih podočnjaka. Pred njima je izronilo usko kameno pristanište okruženo zlokobnim borovima dokle je oko sezalo. Iznad svega niski, olujni oblaci skrivali su dvorac. Amber je nečujno uzdahnula. Eto ga. Počinje njen prvi opuštajući vikend unazad nekoliko desetljeća, a sve što vidi je otok koji izgleda poput utočišta za serijske ubojice.

No, njezine su prijateljice ovdje, pored nje, i to današnji dan čini uistinu dobrim.

“Jeste li spremne za ovo?” Pogledala je Clio i Jeanie.

“Naravno!” Clio se nije mogla smiriti i djelovala je poput labradora koji čeka da ga puste s lanca.

Jeanie je kimnula. “Da li sam spremna? Misliš za vikend bez kuhanja, pranja i buđenja u dva ujutro jer su blizanci odlučili da je svanulo jutro?” Lice joj se ozarilo. “Rođena sam spremna!”

“Onda dobro. Nek” igre počnu. Vikend bez zločina, sumnjivih muževa, nadziranja i prevaranata — samo maske za lice, mekani, bijeli ogrtači, fina hrana i smijeh.”

“Tako je.” Nasmiješile su se jedna drugoj. Amber je primijetila da se Clio smiješi i Kieranu, ali za to će se kasnije pobrinuti.

Čamac je pristao i Amber je zakoračila na obalu.

Vrijeme je da opuštanje započne.

Bok, Amber! Dobrodošla u Chateau la Fontaine! Moje je ime Melissa i glavna sam menadžerica. Dopusti da te povedem u Crvenu sobu, gdje te očekuje piće dobrodošlice.”

Amber se svojski trudila obrisati slane tragove mora s očiju dok je pratila Melissu kroz ogromno predvorje, pored pozlaćenog ogledala koje joj je otkrilo koliko loše izgleda, do sobe s visokim stropom, crvenim zidovima i visokim prozorima, koji su zauzimali čitavu jednu stranu prostorije, i s kojih se pružao pogled na prostran pošljunčani prilaz. Zastale su i menadžerica se okrenula prema njoj.

Dvije su žene bile otprilike iste visine i Amber je sada vidjela Melissine svijetlo smeđe oči, dugu, tamnu kosu svezanu u urednu, nisku punđu, pune usne u istoj nijansi crvene boje kao i savršeno odijelo koje je nosila. Žena joj je pružila ruku na kojoj su se isticali dugački, zlatni nokti, koji su savršeno nadopunjavali zlatnim slovima ispisano “*Melissa*” na elegantnoj, crnoj pločici s imenom. Njezin je osmijeh bio tako blažen da

je to bilo neizdrživo, a hrapavi, američki naglasak podsjećao je Amber na fitness emisije s američkog televizijskog kanala, kojeg je bezuspješno pokušavala zaobići u teretani koju je posjećivala.

“Zoveš se Amber...” između Melissinih savršeno oblikovanih obrva pojavila se bora. “Zar ne?”

“Da, zovem se Amber.” Spustila je pogled. Crne su traperice bile potpuno mokre, a s vjetrovke je, po ulaštenom, drvenom podu, kapala voda. Osvrnula se i ugledala sjajno srebrno posuđe, uredno posloženo na dugačak stol u kutu i svjetlucave čaše za šampanjac poredane na zlatnim pladnjevima pa osjetila nelagodu. Ne pripada ovamo.

Melissa je zakoračila prema njoj, prodorno zureći. Amber se zapitala ima li nešto na bradi. “Ako sam dobro shvatila, danas ti je rođendan?”

“Tako je.”

“O, čovječe, pa to je fenomenalno!” Melissa je djelovala pretjerano uzbuđena. “Sretan ti rođendan, Amber! Tako nam je drago što si s nama ovdje.” Njezin je osmijeh mogao zapaliti dojmljivu, savršeno složenu hrpu drva za potpalu s lijeve strane Amberinih nogu. Širok je kamin bio ukrašen mramornim anđelima i izrezbarenim zlatnim oblacima. Skromnost očito nije bila vrlina onoga koji je brinuo o uređenju dvorca.

“Hvala. Lijepo je biti ovdje.” Amber se ponadala da će Melissa uskoro spomenuti njihove sobe. Očajnički joj je trebao tuš, a k tome su ju, od vožnje u golf vozilu koje ih je prevezlo od pristaništa do dvorca, boljele i kosti. Znala je da su pobjednici nagradne igre trebali poslužiti kao zamorci — testiranje lokacije prije negoli, kasnije ove godine, dvorac i službeno otvori svoja vrata za javnost — ali s obzirom na to koliko je bilo hladno, čudila se da vatra u kaminu još uvijek ne gori.

Nagnula je glavu i zurila u menadžericu, očekujući da se nešto dogodi.

Melissa je pljesnula rukama. "Pa naravno! Baš sam blesava."

Amber se opustila. Hrpa mekanih bijelih ručnika, masažni tuš, možda čak i jacuzzi u sobi. Bila je spremna.

"Jesi li za čašu šampanjca?" Melissa je pokazala na konobara koji je, sav u crnom, u tišini stajao u kutu sobe. "Da nazdravimo?" Konobar im je prišao, noseći pladanj s čašama punim pjenušave tekućine.

Amber je pokušala nešto reći dok su joj se zubi tresli od hladnoće. Jeanie i Clio su se stvorile pored nje nakon što su se prestale diviti stropu ukrašenom zvijezdama i blistavim kometima, u prepoznatljivoj zlatnoj i crvenoj boji brenda la Fontaine. Svaka je zgrabila čašu, a Amber je potom zabacila glavu i riješila stvar u jednom gutljaju. Okus je bio predivno sladak i osjećala je mjehuriće kako joj plešu na jeziku.

Prije negoli je shvatila što radi, čaša je već bila prazna. Osjetila je laganu toplinu i ispružila praznu čašu tražeći još. Konobar joj je dotočio šampanjac, a ona je čašu prinijela ustima kao da je rođena na dvoru. No, u sebi se borila. Nije navikla na luksuz. Niti se zna opustiti. Nisu za nju masaže i povlačenje po skupo uređenim Crvenim sobama, u kojima gore svijeće koje vjerojatno koštaju više od njenog automobila. Amber je osoba koja pomno planira svoje dane, uvijek zaposlena, živi između teretane i svog ureda, odlazi na sastanke s klijentima, provodi sate sjedeći u svom automobilu na zadatku i ispunjava izvješća.

Clijine su oči sjajile. "Nije li ovdje predivno?"

"Neopisivo." Jeanie je podigla čašu u zrak. "Živjeli!"

Amber je gledala svoje prijateljice, a u grudima ju je nešto tiskalo. Ne može ih sada iznevjeriti. Obećala je to samoj sebi prije mnogo godina i nikada to obećanje nije prekršila.

"Živjeli." Ispila je i drugu čašu i pažnju usmjerila na svoje prijateljice. Voljela je provoditi vrijeme s njima, a one

su znale koliko ona mrzi svoj rođendan — što i nije bilo čudno s obzirom na to da ustvari nije znala točan dan svog rođenja. Svake bi godine, kako se približavao datum koji joj je dodijeljen od strane centra za socijalnu skrb, iznova osjetila neku tugu, žaleći pritom što se njena majka nije sjetila staviti rodni list u onu košaru, u kojoj ju je kao bebu ostavila na autobusnoj stanici. Amber je imala naviku povući se u sebe dok rođendan ne prođe, ali možda je ovo godina u kojoj će se sve promijeniti? Možda će se ovaj put dobro zabaviti. Nije zatvorena u domu za nezbrinutu djecu, gdje sve miriše na očaj, a i Clio i Jeanie su tu pored nje. U posljednje su vrijeme razgovarale samo o poslu. Ovaj je vikend prilika da tomu dođe kraj.

Amber je duboko udahнула. Daleko je u životu došla. Smije se opustiti. Nasmiješiti. Uživati u svakom trenutku provedenom s prijateljicama koje su sada obitelj koju je sama odabrala. Nasmiješila se konobaru i pročitala njegovo ime s pločice na reveru. Na uhu mu je blistala dijamantna naušnica. “Još šampanjca, molim, Angelo.”

“Naravno.” Dotočio im je šampanjac u čaše i Amber je osjetila kako joj se ramena opuštaju.

Jeanie se nasmiješila. “Mogla bih se na ovo lako naviknuti! Koliko god mi nedostaje gledati jedno dijete kako se vješa po zavjesama, a drugo pokušava ući u pećnicu.”

“Još uvijek to rade?” Amber se namrštila. Jednom je prilikom, prije nekoliko mjeseci, pričovala Jeaniene blizance i nakon samo četiri sata izašla odatle deset godina starija.

“Da, još uvijek.” Jeanie je uzdahnula. “Samo me jedan šareni flaster dijeli od potpune katastrofe.”

“I mene također. Samo što se u mom slučaju radi o financijskoj katastrofi. Nemam ni prebijene pare. Hvala Bogu da plaća uskoro stiže — sljedeća rata za Ninin smještaj je u dospjeću.” Clijino lice se objesilo. “Bezu nisam platila stanarinu

već mjesecima, a Nininu školarinu si i dalje ne mogu priuštiti. Mama sam za poželjeti.”

“Hej, radiš najbolje što znaš.” Amber se na trenutak zapitala bi li mogla povećati Clijinu plaću, kako bi ona uspjela ići u korak s isplatama Ninine školarine, ali je duboko u sebi znala da si ne može priuštiti ni ovaj iznos koji joj sada isplaćuje. “Budimo iskreni, protekla ti godina nije bila laka. Što zbog Garyja, što zbog drugih stvari.”

Clio je uzdahnula. “Da. Ne mogu reći da je pronalazak mrtvog bivšeg muža na vlastitom pragu moj najsvjetliji trenutak.”

“A optužba za njegovo ubojstvo?” Jeanie je pijuckala šampanjac.

Clio je zakolutala očima. “Još gore.” Ton glasa se nije promijenio, ali Amber je primijetila koliko ju to muči. U kutovima usana pojavio se osmijeh. “Najdraži mi je bio onaj dio kada smo otkrile ubojicu.”

“I meni.” Jeanie je podigla čašu pa su nazdravile.

“A tek meni.” Amber se okrenula i ugledala Melissu koja se nekako stvorila pored njih. S obzirom na to da je gay, navikla je na pažnju drugih žena, ali ovo je bilo drugačije. Osjetila je kao da ju nešto bocka iznutra i okrenula se na drugu stranu.

Clio je nastavila govoriti. “Sjećaš se kada si skočila pred metak, Jeanie? Nevjerojatno.”

“Moje dame!” Odnekud se pojavio Kieran. “Netko spominje metke? Želim znati više. S vama stvarno nije dosadno.” Nekim se čudom uspio presvući i sada je nosio smaragdno zelenu majicu i uske traperice, a oko njega se širio miris parfema koji je nagrizaao oči.

“Bok, Kieran.” Clio je zatreptala očima i Amber je shvatila da je šampanjac učinio svoje. Na srebrnim kolicima za posluživanje stigli su fini zalogaјčići pa im je Amber posvetila pažnju, privučena mirisima hrane. Jedan od glavnih kuhara,

zlatno smeđe kose, u savršeno čistoj bijeloj uniformi, slagao je hranu na dugačak stol od hrastovine, koji se protezao uz čitav zid sobe. Na pločici s imenom pisalo je “*Henri*” i djelovao je čisto i svježe, kao osoba koja ne zaboravlja koristiti sredstvo za dezinfekciju nakon što se vrati iz nabavke i nikada ne propušta koristiti bide.

No, izraz bijesa na njegovom licu nije bio nimalo ugodan. Lupao je pladnjevima dok ih je naglim pokretima prebacivao s kolica za posluživanje na stol, odajući pritom dojam osobe koja nimalo ne uživa u svom poslu. Melissa mu je prišla i položila ruku na njegovo rame. Prkosno je podigao bradu i krenuo sipati riječi, sikćući pritom dovoljno glasno da ga gosti čuju.

“Ovo nije moj posao.” Njegov je francuski akcent dodatno trovao riječi. “Ovo je posao konobara, a ne glavnog kuhara. Ja bih trebao pripremati večeru.”

Melissa mu je potihlo držala bukvicu sve dok zadnji pladanj nije bio na stolu, a glavni je kuhar potom bijesno krenuo prema hodniku, još uvijek sipajući psovke. Na vratim se mimoišao s Rayem, čija je kosa sada bila vezana u rep i koji je u rukama nosio drva za potpalu. Kleknuo je pored kamina i iz stražnjeg džepa svojeg plavog radnog odijela izvukao kutiju šibica.

“Ispričavam se zbog ovoga.” Melissa se prijateljski nasmiješila. “Još uvijek nam nedostaje ljudi, a i dio osoblja nije uspio stići na vrijeme pa se svi pokušavamo prilagoditi. Čini se da je i ostatak gostiju zaostao putem. Osim ako se Ray ne uspije vratiti čamcem na kopno da ih pokupi.” U njezinom se smijehu osjetila histerija. “Prokleta oluja. A Valerijin je radni stol nekako dospio u zimski vrt umjesto u njen radni kutak. I Wi-Fi ne radi.” Svi su odmah posegnuli za telefonima kako bi provjerili tu tvrdnju i da — stvarno nije radio.

Melissa se sabrala. “Žao mi je. Svaki je početak težak.” Počela je slagati pladnjeve u niz, a Amber je ugledala čitav

komad zapečenog Camembert sira, mekane kruščiće za umakanje, velike norveške škampe odmah pored okruglih torti, vrhove šparoga i raznovrsne umake, čak i punjenog raka na zlatnom pladnju. Shvatila je da joj je slina krenula na usta jer je prostorija bila ispunjena mirisom kruha, češnjaka i pečenog mesa.

“Oho, vidi ti to!” Jeanie je pratila Amber do stola. “Tko još treba Wi-Fi? Bacam se na posao.” Spustila je čašu i s hrpe na rubu stola dohvatila la Fontaine tanjur sa zlatnim obrubom.

Sa zagipsanom nogom u zraku, pristigla je i Jocelyn u svojim invalidskim kolicima. U međuvremenu je sa sebe skinula nepromočivo odijelo i sada je nosila kariranu haljinu s velikom mašnom na okovratniku. Obrazi su joj se rumenili, a u krilu joj je plesala prazna čaša za šampanjac. “Bože, kako ovo sve prekrasno izgleda.” Pljesnula je rukama. “Kakva čast. Ne mogu vjerovati da ću kušati hranu koju je pripremala Valerie la Fontaine. Moji će prijatelji pozeleniti od ljubomore.”

“Upravo tako!” Clio se brzo nadovezala. “Ne mogu vjerovati da nagrada uključuje i svu ovu hranu i piće.”

“I piće, kažeš? Zvuči opasno.” Amber se prisjetila kako su s devetnaest godina po prvi puta zajedno otputovale na Zakynthos. I tada su hrana i piće bili uključeni u cijenu. Zahvaljujući Clijinoj predanosti ispijanju alkohola, Amber ih je tada morala izvlačiti iz prilično nezgodne situacije u nekom noćnom klubu, koja je uključivala profesionalnog plesača, požarni alarm i tri ljutita izbacivača.

Na drugom kraju sobe Ray je brinuo za vatru u kaminu. Ubacivao je klade, od kojih je jedna bučno sletjela u ognjište i podigla ostale u zrak.

“Prije nego što se odjavim za večeras, mislim da ću morati do zahoda.” Jocelyn ih je molećivo gledala. “Žao mi je što vas ovo moram pitati, ali bi li mi jedna od vas mogla pomoći?”

Nakašljala se pa se krenula opravdavati. “Teško se krećem u ovim kolicima, a i popila sam previše šampanjca.”

Clio je odmah reagirala, s obzirom na to da je naučila manevrirati kolicima kada je volontirala u domu za starije. “Naravno!” Zgrabila je kolica i krenula gurati Jocelyn prema vratima. “Znaš li kamo trebamo ići?” Starica je štakom pokazala ulijevo. “Mislim da je tamo...” Clio je odgurala kolica u hodnik. Trenutak kasnije Amber ih je ugledala kako se vraćaju istim putem, uz obilato Jocelyno ispričavanje. “Jako mi je žao, još se ne snalazim dobro. Ovo je mjesto ogromno, nije li?”

Amber se ponovno posvetila hrani i spazila Melissu kako joj diše za vrat. “Da objasnim malo što je sve u ponudi?”

“Hm. Može.” Amber je koraknula unazad.

“Ovdje imamo kavijar od balsamica s *Tomates à la Paris*.” Melissa je pokazala na male, bijele kuglice složene u savršeni tornjić, ukrašene crvenim i zelenim kapljama. “A ovdje su Valerijini nadaleko poznati kolači s paprom i norveški škampi — za umrijet sul!” Nasmiješila se Amber i malčice predugo zadržala na njoj pogled. “I—”

“Bonsoir!” U prostoriju je ušla vitka, visoka žena u uskom, crnom kombinezonu.

Jeanie se upravo spremala strpati sićušnu palačinku u usta, ali je zastala. “Je li to ona?”

“Tko?” Amber se još uvijek pitala što li je učinila da zasluži Melissinu pažnju.

“Valerie!” Jeanie je zatreptala. “O ne, Clio će se rasplakati kada čuje da ju je propustila upoznati!”

Amber je kimnula. “Nadajmo se da će se uskoro vratiti.”

“*Bonsoir*, svima.” Valerie je govorila s hrapavim, francuskim naglaskom. “Stigla sam rano jutros pa sam pomislila kako bi bilo lijepo da pozdravim naše prve goste u dvorcu.”

Skupila je ruke. Tamna joj je kosa u valovima padala niz leđa, koža joj je sjajila i, čak i u ovoj prostoriji punoj raskoši,

zasjenila je sve i svakoga. Rubovi dugih crvenih noktiju bili su zlatne boje. Bila je utjelovljenje brenda la Fontaine.

Kieran je iskoračio. "Pozdrav, Valerie. Drago mi je ponovno te sresti. Prošlo je već neko vrijeme otkako se nismo vidjeli." Raširio je ruke s namjerom da ju zagrlji, ali Valerie se ukočila čim ga je spazila. Toliko je naglo ustuknula da je uspjela zapeti za stolac, a Melissa joj je spremno priskočila u pomoć. Valerie joj je nešto šapnula na uho, a Melissa je kimala dok su joj se oči sve više širile od zabrinutosti.

Valerie se uspravila, prkosno podigla bradu, pogledom ošinula Kieranu pa istom odvrtila. "Dobrodošli u dvorac, *tout les monde*. Žao mi je što su radovi još u tijeku... kolibe u šumi nisu spremne za prihvrat gostiju, brod je još u brodogradilištu, nedostaje nam pola osoblja, Wi-Fi nikako da pošteno proradi."

Uklonila je pramen tamne kose s lica. "Jako mi je žao zbog svega, ali vas molim za razumijevanje." Sklopila je ruke kao da moli. "No, mogu vam obećati da je kuhinja *magnifique* i da smo spremni za vas pripremiti najfiniju hranu i poslužiti najbolja vina. Večeras ste u rukama Melisse, moje desne ruke, mojeg briljantnog pomoćnog kuhara, Henrija, i najboljeg konobara ikada, Angela. A Raya ste već upoznali, *non*? Vašeg kapetana? Upravo se sprema pokušati prevesti još jednu grupu gostiju po ovako lošem vremenu. Možda mu to i pođe za rukom, *non*?"

"Nisam baš siguran." Ray je odmahivao glavom i dalje klečeći pored kamina.

Valerie se usiljeno nasmijala. "Nadam se da ćeš uspjeti, a u protivnom će, uz naših pet gostiju, ovo biti uistinu mirno svečano otvaranje, zar ne?"

Amber je primijetila kako Valerie noktima nervozno lupka po vlastitom bedru i tu i tamo pogledava Kieranu. Bilo je očito da joj izaziva nelagodu. Njezin je srebrni ručni sat bljesnuo kada je bacila pogled na njega. "Vrijeme je da krenem pripremati sutrašnji jelovnik — isprobat ću neka nova jela na vama. Budite spremni!"

Kieran se ponovno odvažio. "Ako bih mogao kratko s tobom porazgovarati, Valerie? Radi se o članku koji pišem...?" Među redovima se mogla iščitati neka skrivena poruka.

"Non." Valerie je podigla ruku. "Ne sada." Pritom ga nije ni pogledala. "Dakle, večeras nudimo fine zalogajčiće i šampanjac, a kasnije i neka od naših najpoznatijih glavnih jela i pića na šanku, koji će za vas biti otvoren sve do ponoći. A sutra pripremamo čitav niz uzbuđenja. Jedva čekam. Vidimo se onda sutra, može? *Bon appétit.*"

Pokazala je na stol, uzdignute glave, a Amber je primijetila da se trese. Zbog čega joj je toliko nelagodno u Kieranovom prisustvu? Što taj tip smjera?

Kieran je odlučio ponovno pristupiti Valerie, očito ne prihvaćajući njeno odbijanje, te joj je nešto šapnuo na uho, držeći pritom jednu ruku na njenom ramenu dok je druga plesala oko njezinog struka. Melissa im je znalački pristupila i odmakla Valerie od njega. Nešto joj je došapnula.

"Oh, pa da!" Valerie im se ponovno obratila sa smiješkom. "Još nešto." Ovaj je put djelovala istinski vesela. "Sretan ti rođendan, Amber! Nešto sam pripremila za tebe."

Angelo je unio rođendansku tortu na zlatnom pladnju. Maleni makaroni u pastelnim bojama, uz fini šlag i rastopljenu čokoladu. Amber je krenula slina na usta. Srećom, Valerie je vjerovala u minimalizam pa je sve bilo ukrašeno samo jednom svjećicom, umjesto svih četrdeset i šest.

"Opa. Puno ti hvala." Amber je puhnula u svjećicu, s namjerom da izbjegne pjesmu. Sve, samo ne pjevanje. "Ne morate—"

"*Sretan rođendan ti...*"

Melissa je povela pjesmu. Što je toj ženi? Svi su se pridružili pjesmi, a Amber je poželjela puznuti pod stol, ali se ipak odlučila posegnuti za bocom šampanjca i dotočiti si čašu. Prošla je vječnost dok pjesma nije utihnula.

Valerie se nagnula i poljubila ju u oba obraza. Mirisala je na cimet, ten joj je bio savršen, kosa svilenkasta, a smeđe oči bistro su gledale. “Želim ti dobru zabavu.” Još je jednom kratko pogledala Kierana pa se udaljila.

U tom su se trenutku, pod naletom nemilosrdnog vjetra, vrata na drugoj strani prostorije širom otvorila i otkrila veliki bijeli natpis, zakačen između dva drveta. Vjetar je hukao i bučio, ali natpis s porukom od osam crvenih riječi nije popuštao.

Ubijete li naše šume, mi ćemo ubiti vas.

“Melissa.” Potpuno blijeda, Valerie se okrenula i pucnula prstima. “Smjesta to ukloni.”

Melissa je zurila, lica ukočenog od bijesa. “Čovječe, ne opet.”

Valerijine su oči potamnile. “Odmah, molim te.”

“Smatraj to riješenim!” Melissin je glas poprimio viši ton. “Ray, miči to odatle.”

“Ne bih li se ja trebao ukrcati na brod i krenuti po goste?” Ray se uspravio pored kamina, u kojem je žar upravo počeo tinjati, a njegove su čizme ostavljale blatnjav trag za sobom.

“Prvo to ukloni.” Melissa je zaškrgutala zubima. “Mislila sam da si rekao da su prosvjednici otišli.”

“E pa...” Podigao je ruke u zrak. “Nisam ja kriv ako su se odlučili vratiti, ili?”

Melissa ga je bijesno pogledala prije negoli se obratila Valerie. “Ne brini.” Glas joj je bio miran kada je stavila ruku na njeno rame. “Mi ćemo...”

No Valerie se već obraćala gostima. “Ispričavam se zbog ovoga. I obećavam da je ovo posljednja neugodnost.” Pogledala je Amber. “Uživaj u rođendanu.” Okrenula se i napustila prostoriju.

Amber se obratila Kieranu. “Jesi li čuo što o prosvjedima? Nisam ništa pročitala u lokalnom listu.”

Sav se naduo, očito ponosan što ima priliku govoriti. “Pa, kada sam razgovarao s Valerie vezano za onaj članak, rekla je da nekolicina domaćih smatraju kako otok pripada njima. Nekakvi druidi, tako nešto — misle da je drveće u šumi spiritualno, ili sveto, ili neka takva šupljoglava idiotarija. Dvorac je nekoć pripadao nekom ekscentričnom bogatašu koji bi mjesecima ostajao ovdje, a usput je dopuštao domaćima da održavaju obrede štovanja kad god to požele — tko god je imao brod, mogao se samo pojaviti.” Ubacio je hranu u usta. “A onda je on umro, Valerie je objavila da je kupila dvorac i da će dati posjeći neka stabla kako bi niknule gostinjske kolibe i krenuo je pakao.”

Amber se namrštila. “Čudno. Kako to da ništa o tome nisam čula?”

Strpao je komad kruha u usta. “Pretpostavljam da Valerie nije željela da se sazna. Takve stvari mogu naštetiti poslu, a u njenom sve se vrti oko mira i ekskluzivnosti, zar ne? Ne možeš baš slati poruku ‘opustite se u našem luksuznom okruženju’ ako su ti pred vratima prosvjednici, nije li tako?”

“Valjda si u pravu.” Amberin je mozak ubacio u petu brzinu. Koliko se god ona trudila, nikako nije uspijevala zatomiti potrebu da uđe u srž stvari; da kopa, da otkrije istinu. I tada se, žvačući ukusan komad lososa mariniran u limunskoj travi, sjetila nečega. U svoj toj strci oko dolaska zaboravila je nešto učiniti.

Zaboravila je Clio i Jeanie isplatiti plaće, a prvi je dan u mjesecu već prošao.

“Amber? Je li sve u redu?”

Prokleta Jeaniena sposobnost da vidi ravno kroz nju.

“Ma da, ne brini.” Amber je odmahнула rukom. “Samo... Ovaj... Ispričaj me na kratko.” Usprkos činjenici da joj srce lu-

đački lupa, pokušala je djelovati opušteno dok se kretala prema vratima. Ninin smještaj. Ne smije si dopustiti da bude odgovorna ako Nina izgubi smještaj. Čim je izašla iz Crvene sobe, dala se u trk. Projurila je mračnim glavnim hodnikom, pored nekih vrata koja su valjda vodila u kuhinju iz koje su se širili miomiris. Provjerila je zaslon telefona. Nema signala. Prokleti Wi-Fi. Morat će se popeti na više katove i nadati se čudu.

“Amber? Jesi li dobro?” Jeanie ju je očito odlučila pratiti, ali njezin je glas samo proletio zrakom kada je Amber jur-nula pored znaka “*Zabranjen pristup*” i pohitala uz spiralne, široke, kamene stube. Oholi preci sumnjičavo su ju promatrali s obiteljskih portreta s pozlaćenim okvirima. I bili su u pravu. Loša je šefica i još lošija prijateljica. Posljednjih je nekoliko mjeseci zarada bila slaba pa je prema mogućnostima stavljala iznose sa strane, ne bi li curama uspjela isplatiti plaću ručno. Do danas joj se još nikada nije dogodilo da na to zaboravi.

Sva očajna, gurnula je prva vrata koja su joj se našla na putu. Tamna ostava prepuna metli i krpa. Zatvorila je vrata, a na čelu su joj se pojavile kapljice znoja kada je čučnula, pokušavajući se sakriti od svega i svijuu. Samo da to obavi.

I dalje nema signala. Niti jedna crtica.

“Sranje.” Ponovno se uspravila i ostavila ostavu s metlama iza sebe dok je nastavljala uspon stubama. Sljedeća prostori-ja. Sljedeća provjera telefona. Ovaj se put na zaslonu ukazala jedna crtica. Ušla je u prostoriju i skliznula na pod, otvarajući istovremeno aplikaciju za online bankarstvo. Minute su prolazile dok se aplikacija pokretala. Ispunila je prvi nalog za isplatu što je brže mogla pa nestrpljivo čekala odobrenje transakcije. Vani je hućao vjetar. Škrgutala je zubima, ne mareći previše što je sada prošlo već četvrt sata otkako je izjurila iz Crvene sobe. Cure nikada ne moraju saznati za njenu pogrešku ako joj ovo sada pođe za rukom.

Ispunila je drugi nalog za isplatu sredstava sa svog sad već opasno osiromašenog računa i pritisnula “dovrši transakciju”. Zaslon se zaledio.

“Ne.” Jedva se suzdržala da ne zavitla telefon na drugi kraj sobe.

Ono malo signala sada je nestalo.

“Neeeeeeeeee.” Sabrala se. Mora se popeti na više katove.

Ponovno je trčala stubama. Stigla je do najvišeg kata tornja. Debeli, zlatnožuti zidovi i viteški oklop ispod malenog prozora, odmah pored crnih nadsvođenih vrata.

Još uvijek ni traga signalu.

“Ne.” Osvrnula se. Možda uspije izvršiti uplatu iz unutrašnjosti sobe iza ovih vrata — možda unutra postoje stube koje vode u sam vrh tornja? Začula je korake na stubama pa duboko udahnula i pritisnula kvaku. Zaključano.

“Dovraga.” Mora nekako ući. Ponovno je pritisnula kvaku. Ništa.

Gubeći svaku nadu, svom je snagom navalila na vrata. Nisu popuštala. Valjda su zaključana iznutra. Ali Amber se ne predaje lako. Vrh tornja mora biti iza tih vrata, a ona mora isplatiti plaće svojim prijateljicama. Ponovno je pokušala, ali drvena su vrata ostala zatvorena.

Pokušala je procijeniti čvrstoću drva. Vani je glasno udario grom.

Još će jednom pokušati. Duboko je udahnula i zaletjela se prema vratima, spustivši rame baš kao tijekom svih onih racija u kojima je sudjelovala tijekom svoje dvadesetogodišnje policijske službe.

Brava je popustila. Baš dok je ulazila, primijetila je da nešto leži na tepihu. Zastala je.

Ne nešto. Netko.

Ležala je tu, pred njom: Valerie la Fontaine, s glavom u lokvi krvi i licem bijelim poput tepiha od ovčje vune na kojem je počivala, smeđih očiju širom otvorenih. Amber je kleknula pored nje, nadajući se da nije prekasno. Komadići njenih dugih noktiju sada su ležali po tepihu, baš kao i hrpa papira s radnog stola. Malo dalje na podu ležala je porculanska vaza, a smaragdno zeleni pokrivač s kauča bio je napola strgnut i čvrsto uglavljen među Valerijim prstima. Možda ga je dohvatila dok je padala. Posvuda su gorjele svijeće, čiji je intenzivan miris Amber zadavao glavobolju, a staklena tegla na polici iznad ognjišta bila je prepuna dugačkih, šarenih šibica.

Tko je ovo učinio? Amber je iz stražnjeg džepa izvukla par jednokratnih rukavica. Nikada nije napuštala kuću bez njih — jednom detektiv, uvijek detektiv.

Pokušala je pronaći puls.

Ništa.

Nagnula se nad tijelo i započela s umjetnim disanjem, baš kako je to činila nebrojeno puta prije ovog, u dnevnim boravcima, na ulicama i sportskim terenima. Izvadila je telefon i pozvala 112. Nema signala. Ponovno je pokušala. Ništa.

Dakle, odgovornost je na njoj. Trudila se i stalno iznova pokušavala, ali Valerie nije bilo spasa. Primijetila je da je kulinarska zvijezda zadobila nekoliko udaraca u glavu. Klečala je pored tijela i ljutito psovala kada je vani bljesnula munja.

Amberin je mozak ubrzano radio. Nije prošlo dugo otkako ih je Valerie pozdravila u prizemlju, što znači da je ubojica bio brz i nemilosrdan. Uspio je ubiti Valerie i pobjeći iz zaključane prostorije, a sve unutar petnaest minuta.

Amber je pogledala kroz prozor u divlje nebo, pa ponovno pokušala pozvati hitnu službu. Taj koji je ovo učinio, zarobljen je na otoku zbog oluje. Što se Amber tiče, možda je taj netko spreman ponovno ubiti.